

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388837392/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

ene To i Værelser, og jeg saae det med fravendt Ansigt i et Spejl. Jeg rystede paa Hovedet, som om jeg ikke troede hende, og paabød Taushed om denne Sag: «Vi ville ej engang selv tale med hverandre om denne Materie» sagde jeg: «hvi hvor let kan Du ikke tage fejl i dine Formodninger; et Øjekast kan jo have flere Betydninger – hvorfor da antage den vætste?» Hun rystede ogsaa paa Hovedet; og nu blev dette Æmne ikke bragt paa Bane i – tive samfulde Aar.

Imidlertid fortsatte min Kone og jeg meget længe vore lønlige og ganske isolerede lagttagelser; men Intet – ikke det Allermindste – opdagedes. Capitainen gjenvandt efterhaanden – ikke sin forrige aabne Munterhed – men dog en vis Holdning i sit Væsen, der havde et alvorligere – maaskee mattere – Anstrøg. Han blev jo ogsaa med hver Dag ældre, og mere og mere forsvandt jo for ham det søde Haab om Faderglæder. Tiden, som ruller os hen ad vor Bane, afslider alle vore ungdommelige Følelsers skarpe Kanter; og vi opnaae uformærkt enten Fasthed eller Bøjelighed, Styrke eller Sløvhed, indtil omsider alle Lidenskaber forlade os, for at begynde deres Spil med yngre og blødere Hjerter.

Triangeln blev uforstyrret; Circlerne ligesaa. Vi holdt vore Concenter; vi spulte vore Lombre. Vore Børn voxte til, formerede Stemmerne i de Første og løste os af i den Sidste, naar Postnyhederne vilde dele vor Opmærksomhed.

Doctorens to ældste Sønner vare blevne Candidater i Medicin og Chirurgie; min i Theologie; hans ældste Datter gift og min forlovet; da Vulcanen, der saa længe og saa lønlig havde ulmet i Mørket, brød Forborgenhedens Dække, og ved sin uventede Eruption ødelagde evende Familiens jordiske Lyksalighed.

Jeg var kommen hjem fra en Rejse, der havde medtaget flere Dage, da min Kone tog imod mig med den bedrøvelige Efterretning: at Majoren var meget syg. Jeg kastede Rejseklæderne og ilede derover. Han sov. Fruen stod med bekymret Mine og foldede Hænder ved Hovedgierdet af hans Seng; et smerteligt Smil var hendes Hilsen til mig. Jeg nærmede mig sagselig, og spurgte hvidskende om den kjære Syges Tilstand. Hun virrede blot med Hovedet, og vedblev gennem de frembrydende Taarer at betragte ham. Hans Søvn var urolig: Læber og Fingre vare i idelig Bevægelse, og Øjnene rullede uophørlig under deres Laage.

Jeg satte mig, for at vente paa hans Opvaagnen. Imidlertid fortalte